

In glej, ladjar pride zopet v neko vas in poprosi kmeta za prenočišče.

„Cesar ne pusti,“ reče kmet.

„Sprejmi me, dobri mož!“

„Ali ti nisem rekel, da ne smem? No, pa naj bo za enkrat, ali povedati mi moraš povest, ker jih tako rad poslušam.“

„Dobro, povem ti jo.“

Kmet ga sprejme, nasiti, napoji, in oba ležeta v postelj. — „No, povej povest!“ veli domačin ladjarju Ivanu, a ta mu odgovori: „Oglej se, kaj je postalo iz tebe?“ Kmet se ogleda in vidi, da je medved. — „Poglej še mene, saj sem tudi jaz takšen!“

„Kaj pa storiva zdaj? Za Boga, ubili bodo naju.“

„Ne boj se!“

Spalnica je imela okno; ladjar Ivan nažene domačina skozi okno, skoči sam za njim, pa hajd v gozd! Lovci ju opazijo in urno so jima na sledi.

„Kaj pa zdaj?“ vpraša kmet.

„Sedi v hrastovo duplo, jaz pa bom sedel kraj tebe; ako naju lovci zaslede, ubijejo mene in odero kožo z mene — a ti skoči iz dupla, se prevrni črez kožo in v tistem hipu se izpremeniš zopet v človeka.“

Komaj to izreče, že pridejo lovci, ubijejo medveda, ga denejo iz kože in gredo k rečici, umivat si roke. Kmet opazi, da so lovci odšli, skoči iz dupla, se prekucne — in telebne s postelje na tla, se močno pobije in reče sam pri sebi:

„Ni zaman cesar Agej prepovedal, da te nikjer ne sprejmejo!“ A ladjar Ivan kriči s postelje:

„Kaj je, prijatelj? Menda si trdo zaspal?“

„Kje si, nesrečnež? Saj so te vendar ubili in potegnili kožo s tebe!“

„Ni res, evo me živega in v koži!“

Nato pa ga domačin izžene iz kože.

Ladjar Ivan se je potepal in potepal po svetu, potem pa je odšel v drugo cesarstvo.

Zjutraj.

(Anici M.)

Ustani, zaspanček!

Solnce je vstalo!

Mnogo pozdravov

ti je poslalo!

Mnogo pozdravov —

žarkov ognjenih,

mnogo pozdravov

z gajev zelenih!

Z rosami jutro

rože napaja,

roža za rožo

zbuja se, ustaja. —

Ali najlepša

rožica ustaja,

ko se na vrtu

anaka sprehaja!

Bogomila.